

ZONE03/

sluit venster

Quills

"Naar het einde toe komt er mede dankzij de opzweepende acteerstijl, toch nog *schwung* in de zaak."

Podium > Theater

Monty, Montignystraat 3, 2018 Antwerpen

op 14 oktober, om 20u30 - 12 euro

Bezetting

Robby Cleiren, Luc Nuyens, Sofie Sente, Mattias De Meulenaere, Marieke Dilles en Peter Gorissen

Organisator

De Roovers

Omschrijving

De oude Marquis de Sade brengt zijn dagen door in de gesloten psychiatrische instelling van Charenton. Maar zijn geschriften blijven circuleren en zorgen voor ophef in het Frankrijk van Napoleon Bonaparte. De directeur van het asiel grijpt in, neemt Sade zijn papier en pen af, maar hij blijft schrijven: met wijn op zijn lakens, met bloed op zijn kleren, met stront op de muren. Of hij fluistert zijn wrede pornografische verhalen door de muren, van patiënt tot patiënt. Met Quills brengen de Roovers geen historisch portret van de Sade. Wel fantaseren ze over een denkbare ontsparing van zijn opruiende verhalen, en de gruwelijke driften waar iedereen aan ten prooi kan vallen. Ze flirten met de sensationele toneelkunst van de grand guignol, die een kleine eeuw na de dood van de Sade furore maakte in Parijs. De meest bloeddorstige spektakels werden toen geserveerd, lang voor er nog maar sprake was van horrorfilms. Donder en bliksem, bloed, rubberen lichaamsdelen en doodslag: zowat alles werd opgevoerd, behalve echte lijken. tekst Doug Wright scenografie Stef Stessel met Robby Cleiren, Luc Nuyens, Sofie Sente, Mattias De Meulenaere, Marieke Dilles en Peter Gorissen

Onze mening

Sommige teksten redden auteurs uit het krankzinnigengesticht, anderen laten zich er door hun schrijverij toe verdoemen. Zo schreef Markies de Sade zich anno 18de eeuw meerdere malen de psychiatrie in met wrede, pornografische romans die de conventies van de burgerij op hun grondvesten deden wankelen. Dat Sade twee eeuwen later nog steeds inspireert, bewijzen filmmakers als Pier Paolo Pasolini, Benoît Jacquot of Philip Kaufman als geen ander. Deze laatste baseerde zijn aangedikte Sadebiopic Quills op het gelijknamige toneelstuk van Doug Wright uit 1995, waar de Roovers op hun beurt mee aan de slag gingen. Teksttheater is voor dit gezelschap natuurlijk een kolfje naar de hand, maar dit keer lijken ze op deze Wright-tekst niet meteen grip te krijgen. De proloog is inventief. Robbie Cleiren kruipt in de huid van de directeur van het psychiatrisch centrum Charenton en spreekt in Amnesty International t-shirt met opschrift 'Schrijf ze Vrij' het publiek toe: dat dit de eerste keer is dat dit drama gepresenteerd wordt en of we daarvoor kunnen bidden. Het gebed zet een weinig geïnspireerd, braaf relaas in gang over een geïnterneerde Markies de Sade, met slechts kleine opflakeringen van spontaniteit en originaliteit. We volgen de perverse schrijver die kost wat kost zijn geschriften wil spuwen, als het niet in manuscripten kan omdat ze zijn veer en inkt afnemen, dan wel in woorden uit bloed op de garderobe, mondelling via de kleren van zijn cel en als ze zijn tong afsnijden, met stront op de muren. Sade volledig ontdaan van alle poses, in zijn ware aard. Met een ijzeren wil en gedrevenheid wil de Markies zijn teksten naar een publiek toe communiceren. In dat opzicht blijft het stuk vandaag de dag nog steeds overleidend. Restrictie die leidt tot vrijheidsdrang. Jammer genoeg is de scenografische stijl waarbij Sades woorden op grote verstelbare panelen in

ganzenveerschrift geprojecteerd worden, weinig appetijtelijk. De vormelijke knipoog naar de Grand Guignol (een Frans theater uit de 19de eeuw dat specialiseerde in horror en special effects) van met rode verf besmeurde personages is een leuke flirt, maar wordt te slap gebruikt. Doch kent Quills zeker zijn hoogbepunten. Naar het einde toe komt er mede dankzij de opzweepende acteerstijl, toch nog *schwung* in de zaak. Luc Nuyens en Robby Cleiren trekken het geheel in gang met hun hilarische discussie over een kuis Sade-verhaaltje dat niet kan zijn wat het is. Ze exalteren over een gebruikte metafoer en maken zich razend over dit bagatelletje. Terwijl Sade zelfingenomen spreekt "er is maar één God en dat ben ik" krijgen we een uitleiding die toch nog kan tellen. Een drive die wel net iets vroeger had mogen komen. (Sanne Nuyens)